

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Statutární město Brno**, IČ 44992785, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2018, č. j. 11 A 218/2017 - 60, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podanou kasační stížností napadl shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra kultury ze dne 20. 9. 2017, č. j. MK 57142/2017 OLP a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad podaný proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 31. 3. 2018, č. j. MK 24038/2017 OPP, sp. zn. MK S 9354/2017 OPP, jímž bylo rozhodnuto, že průčelí budovy Zahradníková 6, 8 / Nerudova 7, 9 v Brně, není kulturní památkou a že jí bylo od 3. 5. 1958 do dne právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V návrhu uvedl, že pokračování v řízení o rozkladu po vrácení věci napadeným rozsudkem by znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti může vzniknout žalobci či jiným osobám, a to tím, že by stěžovatel byl povinen z napadeného rozhodnutí vycházet i v souvisejících případech. Ty jsou propojeny s tímto řízením tzv. „hromadným zápisem“ ze dne 14. 12. 1987, jímž byla předmětná budova a dalších cca 1100 nemovitostí zapsáno do seznamu kulturních památek, a dopadá tak i na jejich vlastníky, včetně případů již rozhodnutých, v nichž bylo určeno, že daná nemovitost kulturní památkou není. Stěžovatel míní, že v případě nepřiznání odkladného účinku by napadené rozhodnutí získalo precedenční charakter (na základě § 2 odst. 4 správního řádu, dle něhož má správní orgán dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly; přestože se vyslovený závazný právní názor dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vztahuje pouze na konkrétní věc), a bylo by třeba jeho východiska aplikovat na všechny početné

nemovitosti, jichž se to týká. Stěžovatel rovněž připojil názor, dle něhož by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

[3] K návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se žalobce vyjádřil s tím, že napadené rozhodnutí nemá kromě výroku o nákladech řízení žádné přímé a vykonatelné právní následky, neboť předchozí rozhodnutí ruší a věc vrací k dalšímu řízení, jedná se tedy pouze o právní posouzení. Povinnost náhrady nákladů řízení přitom již byla stěžovatelem splněna, a proto zde nefiguruje žádná újma, jež by stěžovateli hrozila. Veřejný zájem na ochraně kulturních památek pak rovněž ohrožen není, stejně jako práva vlastníků kulturních památek, jelikož stěžovatel má dle zákona možnost posoudit předmět sporu jako předběžnou otázku a související probíhající řízení až do vyslovení názoru Nejvyššího správního soudu přerušit. Naopak přiznání odkladného účinku by dle žalobce bylo v rozporu s veřejným zájmem na ochraně kulturního dědictví České republiky, neboť stěžovatel by mohl pokračovat ve své správní praxi, skrze kterou počet kulturních památek snižoval, a ve veřejném zájmu je tedy spíše odkladný účinek nepřiznat. Podle mínění žalobce tak nejsou pro přiznání odkladného účinku splněny zákonné podmínky, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[4] Kasační stížnost dle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přičemž užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného je možné dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vázat pouze na výjimečné případy, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a která nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že v jeho případě nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti naplněny.

[7] Nejvyšší správní soud především posuzoval, zda stěžovatel dostatečně tvrdil a prokázal, že by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí městského soudu pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám.

[8] Podaný návrh nenaznačuje, že by nepřiznáním odkladného účinku mohla být nevratně změněna, poškozena či zničena daná nemovitost. Stěžovatel spatřuje újmu především ve vlivu napadeného rozhodnutí na řešení obdobných případů v budoucnu. Není přitom zřejmé, jak by se mělo nepřiznání odkladného účinku dotknout veřejného zájmu v tomto konkrétním případě. Pro přiznání odkladného účinku správnímu orgánu

pokračování

však nepostačí ohrožení veřejného zájmu v obecné rovině, nýbrž je zapotřebí hrozba újmy přímo v posuzovaném případě (k tomu blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58). Nadto, přímý vliv na další nemovitosti lze vyvrátit s tím, že napadený rozsudek má bezprostřední dopad právě jen na předmětnou nemovitost (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 5 Ads 76/2015 – 43).

[9] Podrobnější rozbor výše uvedených bodů i dalších souvisejících otázek pak Nejvyšší správní soud provedl již v usnesení ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 330/2016 – 104, které směřovalo vůči témuž stěžovateli, přičemž argumentace stěžovatele pro přiznání odkladného účinku byla v zásadních bodech téměř totožná. Za této situace Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné rozebírat tyto právní otázky více do hloubky, stěžovatel je jistě s předchozím rozhodnutím obeznámen.

[10] Stěžovatel žádnou konkrétní újmu hrozící v daném případě nenamítá. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní důvody, proč by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku městského soudu pro něho znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám.

[11] V projednávané věci stěžovatel neprokázal naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. jemu hrozící újmy. Za této situace již není třeba zkoumat naplnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s., tedy disproportionálnost případné újmy a absenci rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[12] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[13] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených vyhodnotil, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu